

Nr 304.

Av herr **Andersson** i Grimbo, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående förekommande av skadegörelse å ungskog.

Förutom enskilt arbete och kostnader för skogsplantering nedlägger såväl staten som hushållningssällskap och landsting med flera korporationer stora kostnader för skogsplantering och dylikt. Under sådana förhållanden synes det så mycket mindre befogat att tillåta ett oskick, som på en del platser försiggår, nämligen att toppar och kvistar å yngre träd avbrytas och användas som prydnader i hemmen. Detta sker nämligen på sina håll i så stor utsträckning, att betydande skada å ungskogen åstadkommes. Det är icke min mening att förmena folk att ordna det hemtrevligt för sig, och om kvistarna och toppskotten toges med urskillning, bleve nog ej heller skadan så stor. Särskilt omkring städerna kan dock detta icke sägas vara fallet, och där händer det därför, att stora områden förstöras på detta sätt. Seden att vid utflykter till landet taga »grönt» med sig hem är också mycket utbredd, liksom mindre bemedlade ofta ha rent av till näringsfång att bryta kvistar för att sedan sälja dem i städerna. Vid jultiden gå som bekant också en stor mängd granar åt, som icke alltid vare sig överkommits på rättmätigt sätt eller tagits så att ej skada å skogen förorsakats.

Uti nuvarande lag kallas dylikt olagligt förfarande *åverkan* och är belagt med straffpåföljd och får endast åtalas av målsägaren. Emellertid föranledes i regel skogsägaren att ej beivra dylikt, då det vanligen är förenat med såväl kostnader som besvär och obehag. I skogsvårdslagarna stadgas det, att skogsägare ej får avverka yngre skog efter eget gottfinnande, utan bestämmer skogsvårdsstyrelsen, hurusom i detta avseende får förfaras. Brott mot skogsvårdslagen åtalas av skogsvårdsstyrelsen eller allmänna åklagaren. Således är det förhållandet rådande, att om markägaren själv gör samma skada å yngre skog, som helt främmande personer ofta tillåta sig, blir påföljden för honom betydligt strängare, och detta även om han själv planterat skogen. Man borde väl dock kunna förvänta sig, att markägare och icke-markägare åtminstone skulle vara likställda härvidlag eller att allmänna åklagaren skulle ha skyldighet åtala i bägge fallen.

I anledning av vad som anförts tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville anhålla om utredning angående åtgärder till förekommande av skadegörelse å ungskog, samt för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 21 januari 1924.

Herman Andersson,
Grimbo.

I motionens syfte instämma:

Oscar N. Olsson.

A. Henrikson.

Cornelius Olsson.

Arthur Gustafson
i Kasenberg.

And. Lindgren.

Oscar Osberg.
